

[H. C. Hansen.]

Vi vil naturligvis gerne høre, hvad den højtærede finansminister eller eventuelt handelsministeren egentlig har tænkt sig, men efter de hidtidige erfaringer er vi fra vor side meget skeptiske overfor, om man indenfor den nugældende prislovs rammer kan nå væsentligt videre. Vi mener, at vi igen må gøre prislovens § 8 til en egentlig kalkulationsregel for de mange varer, der ikke er omfattet af maksimalprisordninger, samt iøvrigt stramme § 13, hvorefter pris-kontrolrådet fastsætter maksimalpriser.

Efter regeringens forslag synes det meget tvivlsomt, om erhvervenes bidrag alt i alt vil nå op på 100 mill. kr., hvoraf de 40 ikke vil komme forbrugerne tilgode, men gå ind i statskassen sammen med de foreslåede nye skatter og afgifter.

Jeg skal senere knytte nogle få bemærkninger til de enkelte afgiftsforslag og skal her kun nævne, at de 170 mill. kr., som provenuet — efter min mening altfor optimistisk — påregnes at ville blive, formentlig vil ramme ret hårdt nedefter, da jo både sukker og fodtøj, her beskattet som en enkeltstående foranstaltning, forholdsvis beslaglægger en langt større del af de mindre end af de større indkomster. Alt i alt vil hele befolkningens forbrug gennem forbedringen af statsfinanserne blive formindsket med et par hundrede mill. kr., som sammen med de 200 mill. kr., som lønmodtagerne efter forslaget ensidigt må bære, naturligvis vil føre til en valutaforbedring enten gennem en nedgang i importen eller en forøgelse af eksporten. Men mon denne forbedring vil blive større end mellem 100 og 200 mill. kr.? Jeg har på fornemmelsen, at den højtærede finansminister vil vurdere højere end jeg, men vil han påstå, at forslagene skulle være tilstrækkelige i den nuværende situation?

Af socialdemokratiets forslag om direkte at rette valutasisituationen op går i regeringens plan ikke andet igen end, at man vil iværksætte en betydelig forøget produktion af indenlandsk brændsel og af indenlandsk gavntræ, samt at regeringen er villig til at drøfte spørgsmål om foranstaltninger af lignende art. Den højtærede finansministers bemærkning i denne forbindelse om, at direkte indgreb overfor enkelte varer ikke har den betydning, som mange tror, idet man blot driver købekraften over på andre ting, og at det fundamentale derfor er begrænsningen af den samlede købekraft, forstår jeg ikke helt. Både i august sidste år og nu i februar har vi fra socialdemokratiets side foreslået, at de direkte indgreb skulle led-

sages af finanspolitiske forholdsregler, så hvad sigter den højtærede finansminister egentlig til med disse bemærkninger?

Den højtærede finansminister omtalte ikke regeringens pengepolitik, hvadenten det nu skyldes, at han ikke tillagde den nogen betydning i denne sammenhæng, eller at regeringen er klar over, at den ikke har noget at rose sig af på dette punkt. Det er foreslået, at en betydelig del af de nye skatter og afgifter skal afskrives på reguleringskontoen i nationalbanken, og der er jo i det hele taget ikke tvivl om, at forslagene eventuelle gennemførelse af regeringen vil blive benyttet til en yderligere kreditstramning. Jeg vil klart sige, at vi fra vor side ikke kan gå med hertil, at regeringen vidste dette, og at det derfor på samme måde som forslaget om indgreb overfor overenskomsterne må siges at være et meget specielt udtryk for det realpolitiske grundlag, som forslagene efter sigende bygger på. Jeg skal ikke nærmere uddybe dette spørgsmål, men kun understrege, at vi anser den politik, som regeringen er slået ind på overfor boligbyggeriet, for fejlagtig og til skade for beskæftigelsen og vor boligsituation.

Med hensyn til forslagene tilstrækkelighed overfor valutaproblemet må min konklusion alt i alt blive, at de ikke rækker til, og jeg tror, at dette skyldes, at regeringen både undervurderer alvoren i vor valutasisituation og overvurderer virkningerne af forslagene.

Jeg må meget stærkt beklage, at man så fuldstændig har forladt tankerne om at nedsætte forskellige priser. Begrundelsen herfor, at lønmodtagerne har fået den fulde januarregulering, kan vi ikke godkende. Det, at lønmodtagerne får dækning for prisstigninger, der har fundet sted — prisstigninger som i vidt omfang har medført større indkomster for andre befolkningsgrupper —, skulle da ikke kunne hindre, at man nu griber ind overfor priserne. Dette vil naturligvis medføre en indtægtsnedgang for visse erhverv, men mon niveauet ikke mange steder er så højt, at noget sådant kunne tåles? Og ved efterfølgende pristalsreguleringer ville lønningerne jo følge med.

Den højtærede finansminister var fuld af kritik overfor den gældende pristalsregulering af lønningerne. Finansministeren kalder ordningen „urimelig“ og finder det „paradoksalt“, at vi her i landet „trods fattigdom forhøjer lønniveauet“.

Nu skal det straks indrømmes, at pristalsreguleringen af lønningerne som det meste andet menneskeværk er behæftet med mangler, og det er jo en kendt sag, at der er mange